İlim ve Cihad

Musa Ebu Cafer

24 Ara, 2017

https://ilimvecihat.com

بسم الله الرحمن الرحيم

İslam ümmeti üç kıtada aziz, güçlü ve hâkim iken İslam dininden yavaş yavaş uzaklaşmaları ve dünyaya meyletmeleri sebebiyle büyük bir zayıflık dönemi yaşamış ve bu zayıflığı fırsat bilen özellikle Yahudiler, Hristiyanlar ve diğer küfür güçleri mazide Müslümanların elleriyle tattıkları hezimetlerin intikamını almak ve İslam'ı gömmek için her bir taraftan saldırmış, siyasi, askerî, ekonomik ve kültürel imkânlarını bu uğurda seferber etmişlerdir.

Kin dolu, yoğun, vahşi ve acımasız saldırılarından sonra İslam ümmeti devletçiklere bölünmüş, sınırları haçlılar tarafından çizilmiş, İslam hilafeti yıkılmış, yerine dinsiz, merhametsiz kukla yönetimler getirilmiş, İslam şeriatı yönetim ve yürürlükten kaldırılmış, yerine derme çatma insan ürünü, küfür milletlerinin beyin çöplüklerinden toplanmış kanunlar manzumesi konmuş, yurdumuzun yer altı ve yer üstü zenginlikleri sömürülmüştür.

Yahudiler, Haçlı kâfirler ve mürtedler işbirliği içerisinde Müslümanları öz kimliklerinden uzaklaştırıp İslam'ı yok etme uğrunda dînî, kültürel, siyasi, ekonomik ve ahlaki yıkım gerçekleştirmişlerdir.

İslam ümmeti uzun bir gaflet uykusundan ve uzun bir zillet dönemi geçirdikten sonra, Allah-u Teâlâ bu hayırlı vasat ümmete rahmet etmiş, Rabbani âlimlerimiz ve fazilet sahibi mücahidlerimizi sebep kılarak bu ümmetin uyanmasına ve şereflerine bir daha dönmelerine olanak vermiştir.

Şu anda -Allah-u Teâlâ'ya sonsuz hamd-u senalar olsun- büyük bir uyanış ve sahih bir din anlayışına dönüş gerçekleşmektedir. Dönüş yapmak büyük bir olay ancak çok daha büyüğü ve hassas olanı bu dönüşü doğru kanalize etmek, taşları uygun yere yerleştirmektir. Eğer sel tufanı doğru mecralara akıtılmazsa ve o suyun gücünden istifade edilmez ise hem yıkım ve tahribatlar gerçekleşecek hem de suyun o büyük gücünden faydalanılmadığı için heba olup gidecektir.

Neden İlim ve Cihad? İlim ve cihadın birbiri ile bağlantısı nedir? Misalle daha iyi anlamaya çalışacağız.

Şu an insanoğlunun günlük yaşamında zaruret denecek derecede ve enerjiler arasında en çok kullanılan ve sayılmayacak kadar birçok alanda istihdam edilen elektriği düşünelim.

Elektrik denen o güzel ve faydalı enerjiyi elde etmek için barajlar ve elektrik santralleri kurmak gerekmektedir. O baraj ve santralleri kurmaya "cihad",

suyu doğru kanallara akıtıp ondan elektrik ürettikten sonra enerjiyi doğru ve faydalı yerlerde kullanmaya da “ilim” denir.

İlim; Kur’an-ı Kerim, sünnet, sahabe ve onlara güzellikle tabi olanların sözleridir. Bu kanalla gelen ilim en güzel ve en şerefli ilimdir.

Cihad, hakkı korumak ve hâkim kılmak için kalbî, sözlü ve fiilî olarak verilen mücadele ve harcanan emek demektir. “Kıtal” yani silahlı mücadele bu işin özü ve doruk noktasıdır.

İlim, kulluğumuzun her alanına girer. Allah-u Teâlâ’yı tanımak, O’na nasıl ibadet edeceğimizi bilmek, kimi sevip kime düşman olacağımız, kiminle savaşıp kiminle barışacağımız, siyasetimizde, eğitimimizde, ticaretimizde, aile hukuk ve münasebetlerimizde, insanlarla olan ilişkilerimizde, devlet yönetimimizde ve kısaca hayatımızın her bir alanında ilme ihtiyacımız vardır. İlimsiz amel işlersek ya amelimiz fasit yani bozuk olur ya da bid’ate düşeriz.

Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hayatta iken, sahabe ondan dinlerini öğreniyor, anlaşmazlıklarını onun yanında çözüyor, onun irşadı ve yönetiminde yaşıyorlardı. Vefatından sonra görevini ve sorumluluklarını Raşit halifeler ve sadık rabbani âlimler devam ettirdiler. Günümüze gelene dek Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in mirasını yani bıraktığı ilmi sadık rabbani âlimler almış, Müslümanları irşat etmişlerdir.

Allah-u Teâlâ ilmi ve âlimleri birçok ayetinde övmüş, onların değerlerini yükseltmiştir. Şöyle buyurmuştur:

“(Rasûlüm!) De ki: Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Doğrusu ancak akıl sahipleri bunları hakkıyla düşünür.”[1]

“Kulları içinden ancak âlimler, Allah’tan (gereğince) korkar.”[2] Buyurarak mü’minler arasında âlimlerin daha bilinçli olduklarını beyan etmiştir.

Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* keza sözleriyle ilim ehline değer vermiştir. İlmin faziletini bir hadisinde şöyle beyan etmiştir:

“Allah-u Teâlâ kimin için hayır dilerse, onu dinde fakih kılar.”[3]

“Âlime, yeryüzündekiler, gökyüzündekiler hatta sudaki balıklar bağışlama dilerler. Âlimin abide üstünlüğü dolunayın diğer yıldızlara üstünlüğü gibidir. Âlimler Peygamberlerin varisleridirler. Peygamberler miras olarak ne dinar ne de dirhem bırakmamışlardır. Onlar ilmi miras olarak bırakmışlardır. Kim onu alırsa en büyük payı almış olur.”[4]

Şüphesiz ki peygamberler İlim ve Cihadı miras olarak bırakmışlardır.

Bizim dinimiz, kutlu davamız ilim, davet ve cihad üzere yücelmiştir. Cihadsız bir ilim faydasızdır. İlimsiz bir cihad ise tahribattır. İkisi birbirinden ayrılmaz, birbirine muhtaç unsurlardır. İslam dini basiret üzere yani ilim üzere yapılan davet ve ilim üzere yapılan cihadla yayılmış ve hâkim olmuştur.

Allah-u Teâlâ bir ayette şöyle buyurmaktadır:

"Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mizanı indirdik. Biz demiri de indirdik ki onda büyük bir kuvvet ve insanlar için faydalar vardır. Bu, Allah'ın, dinine ve peygamberlerine gayba inanarak yardım edenleri belirlemesi içindir. Şüphesiz Allah kuvvetlidir, daima üstündür."[5]

Allah-u Teâlâ dinini elçileri vasıtasıyla tebliğ etmiştir. Adalet ve huzur içinde Rabblerini tanıyarak ve ibadet ederek yaşamaları için hayatı düzene sokacak, kitabı yani Kur'an-ı Kerim'i ve felsefik saçmalıklarla karışmamış, yapıları bozulmamış beyinlerin kabullendiği hakkı yani adaleti indirmiştir. Allah-u Teâlâ insanların faydalanmaları için demiri de yaratmış ve akabinde dinine ve peygamberine bu demiri kullanarak yani cihad ederek kimlerin yardımcı olacağını belirlemek için imtihan etmiştir.

Musa *(aleyhisselam)*'dan sonra İsrailoğulları zilletten ve sürgün hayatı yaşamaktan sıkıldıkları bir zamanda çözümün cihadda olduğunu anladıktan sonra Peygamberlerine gitmişler ve bu zilletten kurtulmak için başlarına hükümdar (bir savaş komutanı) tayin etmesini istemişlerdi.

Rabbimiz bu kıssayı şöyle anlatır: *"Musa'dan sonra, Benî İsrail'den ileri gelen kimseleri görmedin mi? Kendilerine gönderilmiş bir peygambere: "Bize bir hükümdar gönder ki (onun komutasında) Allah yolunda savaşalım" demişlerdi. "Ya size savaş yazılır da savaşmazsanız?" dedi. "Yurtlarımızdan çıkarılmış, çocuklarımızdan uzaklaştırılmış olduğumuz halde Allah yolunda neden savaşmayalım?" dediler. Kendilerine savaş yazılınca, içlerinden pek azı hariç, geri dönüp kaçtılar. Allah zalimleri iyi bilir.*

Peygamberleri onlara: "Bilin ki Allah, Tâlût'u size hükümdar olarak gönderdi" dedi. Bunun üzerine: "Biz, hükümdarlığa daha lâyık olduğumuz halde, kendisine servet ve zenginlik yönünden geniş imkânlar verilmemişken o bize nasıl hükümdar olur?" dediler. "Allah, sizin üzerinize onu seçti, ilimde ve bedende ona üstünlük verdi. Allah mülkünü dilediğine verir. Allah her şeyi ihata eden ve her şeyi bilendir" dedi."[6]

İsrailoğulları çözümün dine dönmede ve Allah yolunda cihad etmede olduğunu anlamışlar bunun için saflarını birleştirecek, onlara yön verip tevcih edecek ve bu hassas işi doğru yürütebilecek bir komutan istemişlerdi. Onlara tayin edilen Tâlut adındaki komutan servet sahibi ve zenginlerinden biri değildi. Bunun üzerine İsrailoğulları itiraz ettiler. Peygamberleri, gözden kaçırdıkları önemli vasfı bahsetti; O da; Allah'ın ona verdiği beden kuvveti ve ilim, idi.

Âlimlerimiz burada bahsedilen "ilmi" iki şekilde yorumlamışlardır. Tâlut'un hem savaş ilmi hem de şer'î ilmi vardı. Bir komutanda cesaret, kuvvet, isabetli görüş ve ilim olursa o komutan en başarılı komutanlardan olur.

Cihad gibi dinin zirvesi olan, kanlar, namuslar ve malları ilgilendiren bu önemli ibadet ilimsiz yapılmaz. İlimsiz yapılırsa düzeltilmesi neredeyse imkansız felaketlere yol açar. Atalarımız ne güzel söylemişler: "Yarım doktor candan, yarım hoca ise dinden eder."

İlimsiz bu iş yapılamayacağına göre ilim ehli sadık âlimlere değer verilmeli, onlarla hareket edilmeli, onlara saygıda kusur edilmemelidir.

Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

"Büyüklerimize saygı göstermeyen, küçüklerimize merhamet etmeyen ve âlimimizi (hakkını, ihtiramını) bilmeyen bizden değildir."[7]

Âlimlere değer vermemek, onlara saygı ve sevgide kusur işlemek dinimizde yerilmiştir. Çünkü onlara saygı duymak ilimlerine saygı duymak anlamına gelir. Onları küçümsemek taşıdıkları ilim emanetini küçümsemek demektir. Daha fenası ise onlara dille ve ümmeti onlardan uzaklaştırmakla yapılan kötülük, kötülüklerin en büyüğüdür.

Ebu Hureyre *(radiyallahu anhu)* Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den O da Allah-u Teâlâ'dan rivayetle kutsi hadiste şöyle buyurur:

"Kim Benim veli kuluma (dostuma) düşmanlık beslerse ona savaş ilan ederim."[8]

Ehl-i Sünnet imamlarımızdan İmam Şafii *(rahimehullah)* der ki: Ahirette fakihler (âlimler) Allah'ın dostu değiller ise, Allah'ın bir dostu yoktur!. [9]

O dil uzatılan, iftira atılan, ümmetten koparılan ve gıybeti edilen âlimler Allah dostlarından iseler eziyet edenlerin vay haline!. Ahiretteki felakete hazır olsunlar.

Büyük imamlarımızdan İmam Ahmed *(rahimehullah)* der ki: Âlimlerin etleri zehirlidir. Kim koklarsa hastalanır. Kim onu yerse ölür![10]

Cihad ibadeti usûlüne ve ilim üzere eda edilmez ise o ibadet kabul edilmeyecek ve belki de faydadan çok zarara ve günah işlemeye sebep olacaktır. Allah-u Teâlâ temizdir, temiz olanı kabul eder. Nasıl namazın sıhhat şartları var ve bu şartlara riayet edilmeden kılınacak namazın iptal olma veya eksik olma durumu söz konusu ise cihadın da sıhhat şartları ve vacipleri vardır. Bu hususlara riayet edilmez ise o cihad ibadetinin iptal olma veya eksik olma durumu hasıl olur.

Bu durumu Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şu hadisiyle işaret ediyor:

"Gazve iki türlüdür: Kim Allah rızasını isteyerek, imama itaat ederek, değerli olanlarını infak ederek, ortağına kolaylık sağlayarak ve fesattan uzaklaşarak savaşırsa uykusu da uyanıklığı da onun için hepsi ecir olur.

Kim iftihar etmek, duyurmak ve gösteriş amacıyla gazveye çıkarsa, imamına isyan eder ve yeryüzünde fesat yayar ise eşit olarak bile geri dönmez!"[11]

Muaz Bin Cebel *(radiyallahu anhu)'*nun rivayet ettiği bu hadis cihadın şeklini belirleyen en önemli hadislerdendir. Bu hadisinde Efendimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cihadın iki türlü olduğunu beyan etmektedir. Birinci türü ibadet olan türüdür. Eğer cihada çıkan Müslüman ihlas üzere yani sadece Allah rızası talep ederse, başındaki komutana günah işlemediği müddetçe hoşuna giden ve gitmeyen konularda itaat ederse, malını, vaktini, becerisini ve değerli olan canını bu uğurda harcar, yanındaki cihad arkadaşına kolaylık sağlar, iyi geçinir, Müslümanlar arasında ihtilaf, kargaşa, fitne ve olumsuzluklar çıkarmaktan kaçınır ise onun uyanıklığı ve uykusu yani kısaca her anı onun için ecire yani ibadete dönüşür.

Bunun tam tersi, cihada gidişi riyakarlık, gösteriş, dünya menfaati ve kardeşlerine üstünlük taslama üzere olursa, başındaki komutanına isyan edip itaat etmezse, yeryüzünde haksız yere kanlar döker, mallar telef eder, Müslümanların nurlu suretini bozar, kargaşa ve tefrika çıkarır ise, o kimse cihadından dönerken sevapları ve günahları eşit bir şekilde bile geri dönmez, daha çok günah yüklenmiş olarak geri dönecektir!. Bu hal Müslüman için büyük bir kayıp, büyük bir felakettir.

İbadet ve cihadımızın temiz olması, kulluğumuzun temiz olması, yaptığımız amellerin temiz olması ve kabul edilmesi için eylemlerimizin ihlas ve ilim üzere olmasına özen göstermemiz gerekmektedir. İslam ümmetinin izzetine, şerefine dönüşü ancak kendisini düzeltme ve Selef-i Salihin'in çizgisini takip

etmekle mümkün olur. İmam Mâlik *(rahimehullah)* şöyle buyurur: “Bu ümmetin başı neyle ıslah olduysa (düzeldiyse) sonu da ancak onunla ıslah olur.”

Bu ümmetin ıslahı, siyasi partileşme sürecine girmekle, tarikatlara girmekle, nurcu olmakla, İhvancı veya hizbuttahrirci olmakla değil, Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ashabını nasıl eğitip yetiştirmiş ise ancak o şekilde onların izlerini adım adım, karış karış takip ederek mümkün olur.

Rabbim bu hayırlı ve son ümmete acısın, elimizden tutup doğruya yöneltsin. Her halimizi ıslah etsin. Muvaffakiyet yüce Allah’tandır. O’nun emrettiği olur. Hüküm O’nundur. Hükmüne itiraz edilemez.

Allah’a hamd ve Rasûlü Muhammed’e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah’a hamd etmektir.

---

[1] Zümer, 9

[2] Fatır, 25

[3] Buhari ve Müslim

[4] Ebu Davud

[5] Hadid, 25

[6] Bakara, 246-247

[7] İmam Ahmed

[8] Buhari

[9] Beyhaki 177

[10] Elmuid fi Edebil Müstefid, shf 6

[11] Ebu Davud, Nesai, Ahmed